

III. 2. Seznámení s potenciální příjemkyní dobrodiní – děj

Eluáz (ze zákulisi, velmi procítěně, zklamaně): „Pierre, ach můj Pierre!“

Kamil rozhodí rukama stylem já-jsem-to-říkal a ustoupí do pozadí, na scénu vběhne Eluáz s dopisem v ruce. Zastaví se hned na kraji, otočí se čelem do levého zadního rohu, tj. zády šikmo k divákům, čte dopis.

Eluáz (vzlyká, vyčítavě, rozzlobeně): „Pierre! Jak jsi to mohl udělat!“ Šokovaně spustí ruku s dopisem, pomalu se otočí k divákům, popojde asi do třetiny šířky a sedne si na stupínek nebo něco jiného, dá hlavu do dlaní..

Naturál od začátku si ji vlně a se zalíbením prohlíží, sedící ji obchází: „Ta je... naznačí ženské tvary nádherná.“ Eluáz vztekle odhodí dopis.

Eluáz si sedne a vzlyká. Kamil kolem ní obchází a zvědavě si ji prohlíží.

Kamil poodejde od ní doprava, přitom odvádí za ruku vlného Naturála; v jeho hlase zaznívá vypočítavost: „Slečna má, zdá se, nějaký problém. ---- Ohlédne se na ni a zpět k Naturálovi. Tak to by od nás bylo pěkné, kdybychom jí pomohli, co říkáš?“

Naturál se ulízne, svůdně usměje a chystá se kleknout si před Eluáz a spustit emocionální ohňostroj, Kamil jej ale zadržuje.

Kamil autoritativně: „Já sám. Jde k ní, otočí se k Naturálovi a ještě na dálku jej brzdí rukou. Bylo by celkem kontraproduktivní, ---- a zase s mírnou lstivou vypočítavostí v hlase kdyby utekla.“ významně pohlédne na Naturála, Eluáz hlasitě zavzlyká. „S křikem.“

Naturál naznačí, že má Kamil volnou ruku a jde komunikovat s nějakou fešnou divačkou dopředu doprava, kterou vlastně svádí. (Ideální by bylo, kdyby stihl získat její číslo, než se znovu zapojí.) Kamil lehce zaklepe Eluáz na její levé rameno. Ona však zpočátku vůbec nereaguje, majíc nešťastnou hlavu v dlaních.

Kamil: „Promiňte... Éé... Ahoj! Žádná reakce, proto Kamil neví, jak dál. Pauza. Totiž... Víte... Spojí ruce. Ale žádný nápad, tak je zase rozpojí. Nemohl jsem si nevšimnout, že tu pláčete a... Teprve teď se Eluáz na něj podívá. Kamil však není s to intonací vyjádřit soucit, tedy chladně a jako by se nic nestalo: stalo se něco?“

Eluáz propukne v mohutný pláč. Naturál se posměšně ušklíbne.

Kamil (vyděsí se, ale snaží se, zmateně mává rukama, naléhavě, vlastně skoro on prosí o dobrodiní ji): „Slečno, neplačte! Já vám musím pomoci, jinak půjdu do pekla!“ Eluáz se vsedě natočí doleva, tj. od něj.

Naturál (posměšně, stále k té vybrané divačce): „To je Romeo.“ A upraví si kšticí.

Kamil (stoupne si nad ni, dosti surově, jako by jí poroučel): „No tak, slečno, neřvi!“ Eluáz vstává a otáčí se ke kraji jeviště – „ještě slovo a odejdu!“

Naturál (gestem se omluví zamilované divačce a ujímá se situace): „Jestli dovolíš, zlatko.“ Ještě naposled se otočí ke své milé a pošle jí polibek. – Kamil ustoupí trochu dotčeně dozadu, zřejmě se dostane do kontaktu s kulisami Francie. Otočí se zády.

Naturál (upraví se, opět zkontroluje kšticí, s prvním slovy ze zadu pokleká k Eluáz, jemně, ale sebejistě ji bere svou pravou za její levou ruku; zpěvná a procítěná recitace, přitom intonací co nejvíce vyjadřuje kvality vyjádřené podtrženými slovy): „Má drahá, i mužné srdce mé puká a duše se rmoutí vida vaše krásné oči prolévat tak hořké slzy.“

Eluáz se utiší, otočí se k N., pravou rukou si otírá slzy. Kamil se obrací zpět a sleduje.

Naturál vstává, stále ji drží za ruku: „Již není však třeba setrvati v zármutku, neb vězte, --- v pauze si přendá její ruku do své levé, Pravou ji slastně položí na pravý bok – Eluáz sebou trochu cukne, ale nemá šanci se nějak vzepřít; také Kamil nevýrazným gestem naznačí, že to je snad příliš – a vede ji doprava, jako by tančili. že vás do svých citlivých rukou ujímá kavalír, jenž si umanut v tuto chvíli zastaví, levou spustí na její levý bok, pravou ji pohladí po tváři, čímž z ní odhrnuje chmury. rozehnat všech vašich chmur. Kamil se přiblíží, aby kontroloval situaci. – Naturál pravou chytí Eluáz za pravou ruku a opět jakoby tančí v opačném gardu než prve. Poctíte-li jej svou přízní, snad by vás mohl obnažit – totiž oblažit! - tohle zcela plynule, aniž by přerěknutí zdůrazňoval nějakou omluvou – lehkou konverzací a vytříbenými způsoby. Eluáz se poprvé byť trochu nerozhodně usměje. – Kamil už poměrně rozzlobeně a rázně jde za nimi, aby v pravý čas vpadl. Dovolte mi vám představit...“ Kleká si před ni a chce představit sám sebe.

Kamil (postaví se ze zadu mezi N. a H. a rychle Eluáz podá ruku): „Kamila! Jsem Kamil.“

Eluáz (nejistě opět s nejistým pokusem o úsměv ji přijme): „Já jsem Eluáz.“

Naturál se vzpamatuje, ustoupí s gestem „tak tady ji máš, to jsem ti ji připravil, že?“. Za jejími zády pak naléhavě gestikuluje Kamilovi, aby jí ruku políbil. Když se Eluáz otočí, zářivě se na ni usměje.